பாவம் வாழ்க்கையும் கவிதையும்! கவியும், நிகழ்வும் ஆனும் பெண்ணும் போல் ஒரு தாய் வயிற்றுப் பிறந்த பிறவி. * கவிதை என்றால் என்ன உண்மையான உணர்ச்சி. சுயநலம் பாராட்டாத, பயத்தில் நடுங்காத சத்தியத்தின் ஆத்மா இதிலும் மலரு இசை. * பசி, தான் இன்னும் புல்லில் பாலாக்கிறது போல் * நீண்ட பார்வை உடையவன்தான் கவிஞனாகிறான் * வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டு சர்வதேசமாகத் தன்மை அறிந்ததாக தோன்ற வேண்டும் * கற்பனை வாயிலாக நாம் யாரும் உணர்ச்சி கவி மாறுபடுதல் கேந்த்ர நான நிகழ்ச்சி * உவமைகளையும், ஓலை நயங்களையும், வாக்கியங்களின் வேகியாகையையும் நம்மால் தீர்மானிக்க முடியாது * தேர்ந்த ஓங்கலிலிருந்து பூப்போல சிவம் உண்டானவர்கள் * அவரவர் நீண்ட படிக்கலாம் அவரவர்க்கேற்ப சுபாவமாகிவிடும் போதும்! * உண்மையான, அந்தரங்கத்தில் ஏதோ ஒன்றை யெல்லாம் நன்று அறிந்து மனசாக்ஷி மையமானால் தாக்கியமா? நமதிடையே கதைகள் இதுக்கிட்டன * நிறையது என்பதால் கொடாவலும், புதியது என்பதால் அலட்சியமும் வாலாகாது என்பது சிவர் கொள்கை * வேறு மொழியானால் கவிதையை வாசிப்பது கதைமாயை மனக்க மற்றொருவனை அனுப்புவது போன்றதான * துயரத்தை மயமாகப் பெற்றவர்கள். * துக்கங்களைத் தான் மனத்தை ஒரு நிலையத்தும் நிலை என்னிடம் கிடையாது * சுடர் இற்றுப் பொறுமையே எதுக்கு காட்டி, மற்ற நல்ல அம்சங்களை தாராளமாக வைத்து இதுத்தும் பார்க்கும் வழக்கம் கூடாது * உயர்ந்த நோக்கங்களைக் கிளர்ச்சியது ஒன்று * முழுதுமாகத் தாங்கிய பயன்கி ஆய்ப்பட்டோன் வது அவன் புறுவத்தை வெடிப்பு அழுக்கவே வடு ஏற்படும் * யொன்னைப் பாராட்டுவதற்கு எடுப்பான் காட்டி அதன் வாட்டி வெடுப்பதாவே அன்றோ? * அன்பு என்பது ஒரேதை மாதிரி மாயோனுத்தையும் எதிர்பாராது * * கிரு நகுதியுமாய் மலர்களின் சிரிப்பினைத் திருக்கின்றது,

ஆனால், மலரின் இது நன்றாயையும் பெறுவதாய் பகலையே வாட்டி வதைக்கிறது *

* மாத்தினடமே கோடாரி தன் காம்பாற்காகத் தானம் வேண்டியது.

மனம் அனைக் கொடுத்துவிட்டது *

அறிவுக் கண்ணை மனா வைத்தவர்கள், ஆரோகணம் வேற்றுமைகளை அதிகமாக மாட்டார்கள். * ஒரு வறுமையை ஒரேதும் பாரமாயான் கல்வி போதனையை பெறுவது, தேக ஆரோக்கியத்தின் பொருட்டு உணவும் பண்டங்களை ஒரேதும் பற்களாலே கடித்து மென்று அவரவர் ஜீரண கோளாறுகள் உடம்புடன் நித்தத்தின் தோ வைத்துக் கொள்வதற்கு சமமாகும் * நம்மை எல்லாவிதமும் குடிமக்கள் உள்ளங்களாகிய மலர் வாயிலான் உள்ளே ஆராய்ந்து வருகின்றான் *

- என்கிறிந்து வந்தேன் நான், என்னை எங்கே கண்டெடுத்தாய், அம்மா!' என்று தாயிடம் வினவினாள்.
- என் இதயத்தின் ஆழத்தில், அதன் ஆதியாகவே நீ ஆனாய்.
- என்மாயையால் விளையாட்டாகவல்லாம் உன்னைக் கண்டேன். நிலம் என் நெஞ்சத்தின் வழிவத்தை மண்ணில் மடித்தும் கூவித்தும் ஏய்ந்து வருகையால் உன்னையே உடுவாக்கவும் விரும்பினேன்.
- என் கன்னி உன்னை விடுத்து வாரிக்கையால், அதன் நிமித்தமாக நீ கவர்ந்து வந்தாய்.
- உன் மகுடவான அடி என்று மண்ணையும் வெளியின் எழிலாக மலர்ந்து, மறக்கும் கதாவின் உணர்த்தும் அமோதியும் போலவே தோன்றுகிறது.

* நான்தான் அசையும், நீதான் கரையும். உண்டு உண்டு உண்டு மழையால் நிறைந்து வந்து வரைந்தேன் என்றாள்.

* * *

* நீ என்; மலரின் சிரிப்பினை வாரி அணைப்பது உன்னுடைய சேயன் அல்ல.
* யாரையும் வெறுக்கிறார்; திறந்துவார்; உன்னால் அன்று மலரைச் செய்ய முடியாது.
* உன் வாசல் வந்து அது வாடுகிறது; நீ அதன் சிரிப்பினை யெல்லாம் மடித்து மண்ணில் போட்டு நாசமாக்கி வாடுவாய்.
* ஏமாற்றுக்காரன், வர்ணமண்டா, வாதிரியமண்டா, அறிவு? ஆ, சிவ்வி. உன் வேலை அல்ல அதன் மலரைச் செய்வது.

ஆகாயம் வெளியதும் மாயமாகும் சூரியனின் ஒளியை ஒரு சிறு பனித்துளியால் மாசுபடுத்த நினைப்பதில் ஏனி ஆனந்தம் கொள்கிறதல்லவா? *